

opusdei.org

Mons. Ocáriz: „Dėkokime Dievui už Benediktą XVI, nuolankų Viešpaties vynuogyno darbininką“

Opus Dei prelatas bendradarbiavo su kardinolu Ratzingeriu nuo 1986 m., kai buvo paskirtas Tikėjimo mokymo kongregacijos konsultoriumi. Šiame straipsnyje mons. Fernando Ocáriz primena mirusio Popiežiaus emerito asmenybę.

2022-12-31

Mirus Benediktui XVI mus paliko kunigas, teologas, vyskupas, kardinolas ir Popiežius, kuris save laikė „nuolankiu darbininku Viešpaties vynuogyne“. Natūralu, kad patirdami netekties skausmą, kartu dėkojame Dievui už mirusiojo gyvenimą ir mokymą. Paskutinė vokiečių pontifiko pamoka buvo tylą ir santūrumas, su kuriuo maldingai gyveno nuo 2013 m.

Nuo pirmojo mūsų susitikimo 1986 m., kai pradėjau dirbti Tikėjimo mokymo kongregacijos konsultoriumi, mane stebino jo pasirengimas išklaudyti kiekvieną. Daug kartų turėjau galimybę pabūti su juo dviese tiek kongregacijos, tiek kitais klausimais. Jis niekada nebaigdavo tų susitikimų pats tardamas paskutinį žodį, niekada

nerodė nekantrumo dėl kitų reikalų. Buvo tikra pamoka pastebėti, kaip jis vertino kitų nuomonę, net jei ji kartais skyrėsi nuo jo paties nuomonės. Jam buvo galima ramiai išsakyti jo nuomonei priešingus įsitikinimus, ir tai jo netrikdė, net jei tai išsakydavo jaunesnis, mažiau išsilavinęs ar mažiau patyręs pašnekovas. Jam iš tiesų buvo svarbi tiesa, todėl savo vyskupo moto jis pasirinko šv. Jono žodžius:
Cooperatores veritatis (Jn 3, 8).

Jo meilė Bažnyčiai ir Popiežiui buvo pavyzdinė – ne vien jausminga, bet ir veiksminga. Prisimenu, kai arkivyskupas Lefebvre'as sutiko su Bažnyčios reikalavimais, tačiau netrukus pakeitė savo nuomonę. Tai sužinojęs, kardinolas Ratzingeris su sielvartu sušuko: „Kaip gi jie nesaupranta, kad be Popiežiaus jie – niekas!“

Jo nuolankumas ir meilė Viešpačiui leido jam atsakyti „taip“ tam, ko jo prašė Viešpats ir Bažnyčia. Žinoma, kad jis kelis kartus įteikė atsistatydinimo pareiškimą šv. Jonui Pauliui II, kad jį pakeistų jaunesnis ir gyvybingesnis žmogus. Kai Popiežius paprašė jo toliau eiti pareigas, kard. Ratzingeris nedvejojo.

Netrukus po išrinkimo į Petro Sostą jis sakė, kad mirus šv. Jonui Pauliui II, ketino pasitraukti į gimtąją Vokietiją ir atsidėti maldai bei studijoms. Tačiau Viešpats turėjo kitų planų. Jam teko įsiklausyti į Evangelijos pagal Joną dvidešimt pirmojo skyriaus žodžius: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai buvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas, – kitas tave perjuos ir ves, kur nenori“.

Taip pat jis mokėjo pasitraukti, kai Dievo akivaizdoje suvokė, kad nebegalėjo tinkamai tęsti šv. Petro

įpėdinio misijos pareigų. Kaip ir visi kiti, žinią apie jo atsistatydinimą priėmiau su liūdesiu ir meile šiam didžiam šv. Petro įpėdiniui.

Pastaraisiais mėnesiais jo fizinės jėgos silpnėjo, bet ne proto aiškumas, dvasios ramybė, paprastumas ir gerumas.

Gebėjimas pasitraukti, tarnaujant Bažnyčiaitylia malda, buvo jo gyvenimo po pasitraukimo bruožas. Man teko keletą kartų jį aplankyti rezidencijoje Vatikano soduose. Buvo matyti jo dėmesingumas kitiems bei atsidėjimas maldai. Kaip pats sakė, jis jautėsi kaip piligrimas, keliaujantis į Tėvo namus, į Kristaus, savo meilės ir ilgų studijų metų tikslo, glėbį.

Per beveik aštuonerius pontifikato metus Benediktas XVI mums paliko didžiulį dvasinį ir doktrininį palikimą: enciklikas *Deus caritas est*, *Spe salvi*, *Caritas in veritate*, taip pat

– daug apaštališkųjų paraginių ir homilijų. Labai turtingas jo trečiadienio audiencijų mokymas, pavyzdžiui, audiencijos apie Bažnyčią, Apaštalus ir Bažnyčios tėvus, audiencijų ciklas apie maldą, labai gražus ir gilus mokymas apie pokalbį su Dievu.

Visą jo gyvenimą galima apibūdinti gražiais žodžiais, kuriuos jis pats ištarė per šv. Mišias, kuriomis pradėjo šv. Petro tarnystę: „Nėra nieko gražesnio negu leisti pagaunamam Evangelijos ir Kristaus“. Jis suprato, kad laimė „turi vardą, turi veidą – tai Jėzus iš Nazareto, slypintis Eucharistijoje“.

Benediktas XVI vadovavo Bažnyčios laivui istorijos jūroje, žvelgdamas į Jėzų Kristų, „saulėtomis dienomis ir esant švelniam vėjeliui, dienomis, kai laimikis buvo gausus, ir tada, kai vanduo buvo audringas, vėjas priešingas, o Viešpats tarsi miegojo“.

Tačiau jis žinojo, kad valtis priklauso Kristui.

Benediktas XVI buvo vienas iš tų mums artimų šviesulių, žmonių, dovanojančių šviesą iš šviesos, Kristaus šviesą, ir taip rodančių kryptį mūsų gyvenimui, kaip jis gražiai rašė enciklikoje *Spe salvi*.

Jo darbas Bažnyčios vynuogyne pelnys jam meilūs Kristaus žodžius: „Ateik, gerasis ir ištikimasis tarne, įeik į savo Viešpaties namus“.

Fernando Ocariz

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/mons-ocarizas-dekokime-
dievui-uz-benedikta-xvi-nuolanku-
viespaties-vynuogyno-darbininka/
\(2025-04-03\)](https://opusdei.org/lt-lt/article/mons-ocarizas-dekokime-dievui-uz-benedikta-xvi-nuolanku-viespaties-vynuogyno-darbininka/)